

Forslag

til

Lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.

Fremsat den 9. november 1972 af *finansministeren*.

§ 1.

I lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 255 af 18. juni 1968, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 1, ophæves, og i stedet ind sættes:

„Skattepligtige som nævnt i § 1, stk. 1, der inden indkomstårets udløb har indgået bindende kontrakt om køb af varer som nævnt i § 1, stk. 5, til levering senest i løbet af det følgende indkomstår, kan ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for indkomstårene 1973 og 1974 foretage en nedskrivning, som højst kan andrage det beløb, hvormed den aftalte købspris måtte overstige nedenstående procentdele af dagsprisen:

Indkomstår:

1973	80 pct.
1974	90 pct.

Stk. 2. Nedskrivning kan ikke foretages ved indkomstopgørelsen for indkomståret 1975 og følgende indkomstår.“

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

2. Efter § 5 indsættes:

„Kapitel II a.

Udenlandske varelagre m. v.

§ 5 a. Når overskud af virksomhed i et andet land er fritaget for beskatning her i landet, fordi Danmark og det andet land har indgået overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning, begrænses den adgang til nedskrivning, der er nævnt i § 1, stk. 4, og kapitel II. Begrænsningen gælder, når der efter sådan nedskrivning på den udenlandske virksomheds varelagre og bindende kontrakter vil være et underskud, som den skattepligtige kan fradrage i indtægter, hvoraf han skal beskattes her i landet. I så fald skal de nævnte nedskrivninger ned sættes med et beløb svarende til underskudet, dog højst med det beløb, hvormed nedskrivningerne overstiger virksomhedens tilsvarende nedskrivninger ved udgangen af det foregående indkomstår. Den skattepligtige bestemmer selv, hvorledes nedsættelsen skal fordeles på lager- og kontrakt nedskrivningerne.“

3. I §§ 6 og 7 ændres „kapitel I og II“ til: „kapitel I-II a“.

§ 2.

Loven har virkning fra og med indkomståret 1973.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v. (varelagerloven) er senest ændret ved lov nr. 184 af 31. maj 1968, jfr. Folketingstidende 1967-68, 2. samling, spalte 1090, 2030, 3151, 3257; tillæg A spalte 2139; tillæg B spalte 467, 999; tillæg C spalte 335.

Hovedformålet med det foreliggende lovforslag er at afskaffe reglerne om nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt. Det er regeringens opfattelse, at den prisfaldsrisiko, som i sin tid begrundede denne ordning, under nutidens forhold gør sig gældende i så ringe grad, at ordningen bør bringes til ophør. Hertil kommer, at reglerne medfører en meget betydelig risiko for omgælsstransaktioner, idet skattemyndighederne kun har meget begrænsede muligheder for at kontrollere de erhvervsdrivendes oplysninger om varekøb på bindende kontrakt.

I. Gældende regler.

Lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v. (lovbekendtgørelse nr. 255 af 18. juni 1968) indeholder i kapitel I regler om varelagre og i kapitel II regler om varepartier indkøbt på bindende kontrakt.

A. Varelagre.

Varelagerreglerne gælder for næringsdrivendes lagre af varer, råstoffer, hel- eller halvferdige produkter, emballage samt hjælpevarer i produktionsvirksomheder (herunder brændsel), forudsat at lageret hører til virksomheden ved regnskabsårets slutning.

For hver enkelt varegruppe inden for varelageret kan den erhvervsdrivende ved indkomst- og formueopgørelsen vælge, om han vil opgøre varelageret på grundlag af

1. dagsprisen ved regnskabsårets slutning eller
2. indkøbsprisen (fakturaprisen) eller
3. fremstillingsprisen, såfremt varen er fremstillet i egen virksomhed.

I det beløb, der opgøres efter disse regler, kan den erhvervsdrivende foretage et nedslag på indtil 30 procent.

Den værdiansættelse af varelageret, der er anvendt ved slutningen af et regnskabsår, skal benyttes ved værdiansættelsen af det samme varelager ved begyndelsen af det efterfølgende regnskabsår.

Lagernedskrivningens betydning for indkomstopgørelsen er en følge af det bogholderimæssige

forhold, at lagerværdien ved årets udgang er en indtægtspost, medens den samme værdi er en udgiftspost ved begyndelsen af det følgende år. Selv om den erhvervsdrivende kan få en ubeskattet varelagerreserve ved at skrive ned på lageret, medfører ordningen ikke, at han opnår en blivende skattebesparelse, idet reglerne alene kan føre til en vis udsættelse med beskatningen samt til en indkomstudjævning. Endvidere kan de erhvervsdrivende ved hjælp af lagernedskrivningerne tage risikoen for prisudsving i betragtning ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

B. Varepartier indkøbt på bindende kontrakt.

Reglerne om kontraktnedskrivning gælder for de samme varer som varelagerreglerne. Når en erhvervsdrivende inden indkomstårets udløb har indgået bindende kontrakt om køb af sådanne varer til levering senest i det kommende indkomstår, kan han foretage en nedskrivning ved indkomstopgørelsen. Nedskrivningen kan højst udgøre det beløb, hvormed den aftalte købspris måtte overstige 70 procent af dagsprisen. Det kan også udtrykkes således, at nedskrivningen kan udgøre forskellen mellem købspris og dagspris, efter at dagsprisen er nedsat med 30 procent.

Nedskrivningen kan kun med ligningsdirektoratets tilladelse omfatte et større kvantum end $\frac{1}{4}$ af virksomhedens normale årlige indkøb af varer af den pågældende art.

Det er en betingelse for nedskrivningsretten, at såvel varernes mængde som deres pris er aftalt bindende i den indgåede kontrakt.

Det beløb, hvormed der nedskrives i et vist år, skal tages til indtægt i det følgende år.

II. Den historiske udvikling.

A. Fra 1941 til 1967 blev særlige regler om lager- og kontraktnedskrivninger fastsat med hjemmel i en tekstanmærkning til finansloven, første gang i finansloven for finansåret 1941-42. I den daværende finansministers henvendelse til finansudvalget herom hed det bl. a.:

„I en Henvendelse til Finansministeriet fra Erhvervenes Fællesudvalg for Skattespørgsmaal er det anført, at de Erhvervsdrivende under den nuværende økonomiske Situation maa forny deres Varebeholdninger til Priser, som ligger betydeligt over det normale, og derved med de usikre Udsigter for Fremtiden kommer ud i en betydelig Risiko.“

Under Henvisning til Nødvendigheden af, at den ommeldte Risiko med Hensyn til de under de nu herskende Krigskonjunkturer anskaffede Varelagre søges imødegaet ved særlige Henlæggelser af den bogholderimæssige Avance, har Fællesudvalget derhos henstillet, at saadanne Henlæggelser tillades fradraget i den skattepligtige Indkomst.

Under Hensyn til det saaledes anførte har man fundet det rimeligt at søge indhentet en lovmæssig Bemyndigelse til ved Ligningen for Skatteåret 1941-42 at indrømme Lempelser i de gældende Regler for den skattemæssige Opgørelse af Varelagre.

Idet jeg udbeder mig det ærede Udvalgs Tilslutning hertil, skal jeg under Forudsætning af denne Tilslutning anmode Udvalget om paa dette Ministeriums Vegne ved 2den Behandling af Finanslovsforslaget for Finansåret 1941-42 at stille følgende Ændringsforslag: — — — —.

For *skatteåret 1941-42* fik de erhvervsdrivende adgang til at vælge mellem 3 værdiansættelser af hver enkelt under varelageret hørende varegruppe, nemlig:

1. Dagsprisen.
2. Fakturaprisen.
3. Gennemsnittet mellem dagsprisen pr. 1. januar 1940 og dagsprisen ved regnskabsårets slutning.

Nedskrivning på varepartier købt på bindende kontrakt kunne foretages, for så vidt den aftalte købspris lå over enten dagsprisen ved regnskabsårets slutning eller den under 3) nævnte gennemsnitspris. Kontraktnedskrivningen kunne beregnes som forskellen mellem på den ene side købsprisen og på den anden side dags- eller gennemsnitsprisen.

For *skatteåret 1942-43* gjaldt stort set de samme regler. Dog blev det bestemt, at kontraktnedskrivningen ikke uden tilladelse fra statens ligningsdirektorat kunne omfatte et større kvantum end halvdelen af virksomhedens normale årsindkøb af varer inden for vedkommende varegruppe. I stedet for dagsprisen pr. 1. januar 1940 blev det dagsprisen pr. 31. august 1939, der indgik i beregningen af gennemsnitsprisen.

For *skatteårene 1943-44—1945-46* forlængedes reglerne uændret.

I varelagercirculæret for *skatteåret 1946-47* blev der gjort en tilføjelse til reglen om opgørelsen af gennemsnitsprisen. Hvis gennemsnittet mellem dagsprisen pr. 31. august 1939 og dagsprisen ved regnskabsårets slutning var højere end 1939-prisen + 50 pct., kunne varerne ansættes til 1939-prisen + 50 pct.

Herefter skete der ingen ændringer, før det i vare-

lagerreglerne for *skatteåret 1952-53* blev bestemt, at det foran omtalte tillæg til dagsprisen pr. 31. august 1939 skulle være 75 pct. i stedet for de hidtil gældende 50 pct.

I varelagerreglerne for *skatteåret 1956-57* kan man sige, at grunden blev lagt til de nugældende regler. Man forlod nu den tilknytning til 1939-priser, som reglerne hidtil havde haft, idet der dog med henblik på overgangssituationen blev givet en særlig regel (den såkaldte b-regel), der ikke skal omtales nærmere her. De erhvervsdrivende kunne vælge mellem at ansætte de enkelte varegrupper inden for lageret efter dagspris eller fakturapris (resp. fremstillingspris), og i det således opgjorte beløb kunne de foretage et nedslag på indtil 35 pct. På varepartier indkøbt på bindende kontrakt kunne de erhvervsdrivende foretage en nedskrivning, som højst kunne udgøre forskellen mellem på den ene side den aftalte købspris og på den anden side dagsprisen med fradrag af 35 pct. Man skulle have ligningsdirektoratets tilladelse til kontraktnedskrivning på et større kvantum end en fjerdedel — imod tidligere halvdelen — af det normale årsindkøb.

I varelagerbekendtgørelsen for *skatteåret 1966-67* blev den højeste lovlige nedskrivningsprocent nedsat fra 35 til 30 for såvel lager- som kontraktnedskrivning. Nedsættelsen blev omtalt under 2. behandling af et lovforslag om ændring af afskrivningsloven, jfr. Folketingstidende 1964-65 spalte 5950.

B. I *varelagerloven af 3. juni 1967* blev det bestemt, at overgrænsen for nedskrivning på varelagre i løbet af en periode på 10 år skulle nedsættes gradvis fra 30 pct. til 10 pct. Kontraktnedskrivningerne skulle afskaffes helt i løbet af en periode på 5 år.

C. Ved *lov nr. 184 af 31. maj 1968* blev varelagerloven ændret, således at man vendte tilbage til den nedskrivningsadgang, der gjaldt før varelagerloven.

III. Lovforslaget.

Hovedformålet med det foreliggende lovforslag er som allerede nævnt at afskaffe reglerne om nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt, fordi begrundelsen for ordningen ikke mere har tilstrækkelig vægt over for den betydelige omgælsesrisiko, som ordningen medfører.

Når kontraktnedskrivningerne afskaffes, kommer de ubeskattede reserver, som de erhvervsdrivende har tilvejebragt ved hjælp af nedskrivningerne, frem til beskatning. For at undgå, at denne beskatning rammer de erhvervsdrivende uforholdsmæssigt hårdt, foreslås det at afskaffe kontraktnedskrivningerne trinvis i løbet af en periode på 2 år, be-

gyldende med indkomståret 1973. I 2-årsperioden skal kontraktnedskrivning herefter kunne foretages med det beløb, hvormed den aftalte købspris måtte overstige følgende procentdele af dagsprisen:

Indkomstår:

1973 . . . . . 80 pct.

1974 . . . . . 90 pct.

Det anførte kan også udtrykkes således, at kontraktnedskrivningen kan udgøre forskellen mellem købspris og dagspris, efter at dagsprisen er nedsat med følgende procentdele:

Indkomstår:

1973 . . . . . 20 pct.

1974 . . . . . 10 pct.

Efter lovforslaget ophører adgangen til nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt, helt fra og med indkomståret 1975.

Dette forslag medfører ikke ændringer af reglerne i varelagerlovens kapitel I om nedskrivning af varer, der er på lager.

Lovforslagets § 1, nr. 2, har til formål at gribe ind over for nogle utilsigtede virkninger af varelagerloven i forbindelse med visse overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning. Der henvises herom til bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

De provenumæssige virkninger af lovforslaget er vanskelige at bedømme, bl. a. fordi der ikke foreligger nogen opgørelse over de samlede kontraktnedskrivninger. Desuden er det ret usikkert, hvorledes kontraktnedskrivninger efter de gældende regler vil udvikle sig i de kommende år, idet disse nedskrivninger benyttes til at afdæmpe udsving i indkomstforløbet. De provenumæssige virkninger af den foreslåede afvikling vil endvidere blive påvirket af, at en del af de skatteydere, som efter forslaget skal tage deres kontraktnedskrivninger til indtægt, utvivlsomt råder over andre fradragmuligheder, fordi de ikke har udnyttet deres skattemæssige muligheder for at foretage afskrivninger og nedskrivning på varelagre fuldt ud. Under hensyn hertil kan det gennemsnitlige merprovenu i afviklingsperioden rent skønsmæssigt anslås til 300-400 mill. kr. årlig. Der vil nok være en tendens til, at det årlige merprovenu tiltager i løbet af afviklingsperioden, fordi de skatteydere, der ikke har udnyttet adgangen til at foretage kontraktnedskrivning fuldt ud, ofte vil have mulighed for at vente med at indtægtsføre deres nedskrivning til afviklingsperiodens senere år.

I administrativ henseende vil lovforslaget med-

føre en forenkling, idet skattemyndighedernes kontrolopgaver i forbindelse med kontraktnedskrivningerne ophører, når den 2-årige aftrapningsperiode udløber i 1974.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1, nr. 1.

Bestemmelsen indeholder det i de almindelige bemærkninger omtalte forslag om at afskaffe reglerne om nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt.

Til § 1, nr. 2.

Efter dansk skatteret er det den almindelige regel, at der foretages en såkaldt „global“ opgørelse af den skattepligtige indkomst. Det betyder bl. a., at det er uden betydning, om skatteyderens indtægts- og fradragposter vedrører indenlandske eller udenlandske indkomstkilder. Ved indkomstopgørelsen skal han medregne alle de indtægts- og fradragposter, som skal tages i betragtning efter den interne danske skattelovgivning. Det er også dansk lovs regler om opgørelsesmåden, der skal anvendes, herunder reglerne i den danske lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.

For at undgå dobbeltbeskatning i forhold til udlandet er regeringen i lov nr. 74 af 31. marts 1953 bemyndiget til „— — — ved overenskomst med fremmede stater at tilstå — — — lempelser i pligten til at udrede skatter og afgifter til det offentlige — — —“. Derimod må dobbeltbeskatningsreglerne ikke bruges til at skærpe interne danske beskatningsregler.

Danmarks dobbeltbeskatningsaftaler kan deles i 2 hovedtyper: såkaldte exemptionsaftaler og såkaldte creditaftaler. Creditaftalerne giver ikke anledning til problemer af den art, det foreliggende forslag tager sigte på.

Exemptionsaftaler går ud på, at visse indtægter, som skulle beskattes i begge staterne efter deres interne lovgivning, skal holdes uden for opgørelsen af skattepligtig indkomst i den ene stat. (En nyere type exemptionsaftaler er teknisk anderledes; men det skattemæssige resultat bliver det samme — også i forhold til problemet i lovforslagets § 1, nr. 2). Danmark kan således aftale med en anden stat, at f. eks. en skatteydere *overskud* af virksomhed i den anden stat kun skal opgives som skattepligtig indkomst til denne, selv om overskuddet også ville være skattepligtig indkomst i Danmark efter vore interne regler. (Overenskomsten skal selvfølgelig være gensidig, således at tilsvarende indtægter af en virksomhed i Danmark kun bliver skattepligtig indkomst

her). Alle vore exemptionsaftaler indeholder dog et progressionsforbehold, hvorefter der ved skatteberegningen i Danmark tages hensyn til den indtægt, som vi har givet afkald på at regne med som skattepligtig indkomst her i landet. (I nogle aftaler findes dog enkelte bestemmelser om fuld eller „ren“ exemption for visse indtægter).

Ved en aftale som den nævnte holder man sig inden for lovens regel om, at aftalen kun må føre til lempelser i den danske beskatning. Derimod kan man ikke forbyde skatteyderen at trække *underskud* af den udenlandske virksomhed fra anden indkomst, som han skal opgive til skattevæsenet i Danmark. Man kan heller ikke forbyde ham at gøre et sådant underskud op efter de danske regler om opgørelsesmåden, herunder reglerne i den danske varelagerlov. Forbud af denne art ville nemlig forringe den stilling, skatteyderen har efter dansk skatteret, og det er der hverken hjemmel til i „dobbeltbeskatningsloven“ af 1953 eller i anden dansk skattelovgivning.

Det har vist sig i praksis, at samspillet mellem varelagerlovens nedskrivningsregler og reglerne i de af Danmark indgæede exemptionsaftaler i visse tilfælde fører til utilsigtede resultater, idet skatteyderen opnår en skattemæssig fordel, der går videre end den skattemæssige kredit og den indkomstudjævning, som nedskrivningerne normalt fører til.

Sådanne utilsigtede resultater kan opstå, hvis en her bosat skatteyder dels har indtægt af virksomhed her i landet, dels har indtægt af en virksomhed i et land, med hvilket Danmark har indgået en exemptionsaftale. Så længe dobbeltbeskatningsaftalen ikke fører til andet, skal skatteyderens overskud eller underskud af den udenlandske virksomhed medregnes i hans skattepligtige indkomst her i landet, og det skal ske efter de danske regler om opgørelsesmåden.

I de år, hvor indkomstopgørelsen for den udenlandske virksomhed (opgjort efter danske regler) viser underskud, kan skatteyderen fradrage underskuddet i sin „danske“ indtægt. Hvis hans samlede indtægt herefter er negativ, kan han føre det negative beløb frem til fradrag i senere år efter ligningslovens § 15.

I de år, hvor der er et overskud i den udenlandske virksomhed, er overskuddet ikke skattepligtig indkomst i Danmark, idet beskatningsretten er forbeholdt det andet land ifølge exemptionsaftalen. Der ville ikke være noget angribeligt heri, såfremt det overskud, Danmark ikke beskatter, faktisk blev beskattet i det andet land; men ved at bruge det andet lands opgørelsesregler i de indkomstopgørelser, han afleverer dér, kan skatteyderen også undgå beskatning i dette land.

Fremgangsmåden er den, at skatteyderen i de opgørelser, der foretages efter danske regler, *skiftevis skriver det udenlandske varelager op og ned efter varelagerloven*. Nedskrivninger, der giver sig udslag i underskud, kommer til fradrag i Danmark; men når der senere bliver overskud, fordi lageret skrives op, bliver overskuddet ikke beskattet i Danmark — og heller ikke i det andet land, hvis skatteyderen blot lader være med at skrive ned og op efter det andet lands regler, som gælder dér.

Overskuddet skal ganske vist tages i betragtning ved den danske skatteberegning (progressionsforbeholdet); men den ulempe kan skatteyderen også undgå, hvis han sørger for, at den danske skattepligtige indkomst er 0 i det år, hvor han skriver varelageret op. Det kan han sørge for ved at gøre underskuddet i nedskrivningsåret så stort, at der bliver et underskud at føre frem efter ligningslovens § 15.

Fremgangsmåden belyses i nedenstående eksempel, hvor det for at forenkle fremstillingen er forudsat, at det udenlandske varelager er uforandret fra år til år, og at det kun er på varelagerområdet at en opgørelse efter henholdsvis danske og udenlandske regler giver forskelligt resultat.

Eksempel.

	kr.	kr.
<hr/>		
<i>År 1.</i>		
Skattepligtig indkomst i Danmark		30.000
Udenlandsk indkomst, opgjort uden lagernedskrivning	10.000	
I opgørelsen efter danske regler foretages en lagernedskrivning på	÷ 70.000	
I den danske indkomst kan skatteyderen nu fradrage et underskud af den udenlandske virksomhed på		÷ 60.000
Den skattepligtige indkomst i Danmark bliver herefter negativ		÷ 30.000
<hr/>		
<i>År 2.</i>		
Skattepligtig indkomst i Danmark		30.000
÷ underskuddet fra år 1, der føres frem efter ligningslovens § 15		÷ 30.000
Skattepligtig indkomst i Danmark herefter		0

	kr.	kr.
Udenlandsk indkomst, opgjort uden lageropskrivning.....	10.000	
I opgørelsen efter danske regler foretages en lageropskrivning på.....	+70.000	
Opgjort efter danske regler viser den udenlandske virksomhed herefter et overskud på...	80.000;	

men det er fritaget for beskatning i Danmark, og i det andet land beskattes kun en indkomst på 10.000 kr. Progressionsforbeholdet får ingen virkning, da den skattepligtige indkomst i Danmark er 0.

I begge årene slipper skatteyderen altså helt for indkomstskat i Danmark, medens han beskattes af 10.000 kr. i det andet land. I de følgende år kan skatteyderen opnå tilsvarende resultater ved at veksle mellem nedskrivning og opskrivning af det udenlandske varelager.

Det skal tilføjes, at varelagerlovens regler om nedskrivning på varepartier, der er indkøbt på bindende kontrakt, kan anvendes på ganske tilsvarende måde i modstrid med, hvad der har været tilsligtet.

For at hindre de omtalte utilsigtede virkninger af de gældende regler foreslås det at indføre en særlig bestemmelse, der skal gælde, når overskud af virksomhed i et andet land er fritaget for beskatning her i landet, fordi Danmark og det andet

land har indgået overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning. Bestemmelsen går ud på at begrænse adgangen til lagernedskrivning efter lovens § 1, stk. 4, og til kontraktnedskrivning efter kapitel II. Begrænsningen skal gælde, når der efter sådan nedskrivning på den udenlandske virksomheds varelagre og bindende kontrakter vil være et underskud, som den skattepligtige kan fradrage i indtægter, hvoraf han skal beskattes her i landet. I så fald skal de nævnte nedskrivninger nedsættes med et beløb svarende til underskuddet, dog højst med det beløb, hvormed nedskrivningerne overstiger virksomhedens tilsvarende nedskrivninger ved udgangen af det foregående indkomstår.

Det bemærkes, at reglen alene kan føre til en nedsættelse af de nedskrivninger, der er omtalt i § 1, stk. 4, og kapitel II. Selv om underskuddet af den udenlandske virksomhed er større end de førnævnte mernedskrivninger, kan forslaget altså ikke føre til, at varelageret skal skrives op til en højere værdi end dags- indkøbs- eller fremstillingsprisen.

Til § 1, nr. 3.

Nogle henvisninger til lovens kapitel I og II foreslås ændret, således at de også kommer til at omfatte det nye kapitel IIa, hvorom der stilles forslag i § 1, nr. 2.

Til § 2.

Efter forslaget skal de foreslåede ændringer af varelagerloven have virkning fra og med indkomståret 1973.

Bilag.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov.

Gældende lov.

(Lovbekendtgørelse nr. 255 af 18. juni 1968).

1.

§ 3. Skattepligtige som nævnt i § 1, stk. 1, der inden indkomstårets udløb har indgået bindende kontrakt om køb af varer som nævnt i § 1, stk. 5, til levering senest i løbet af det følgende indkomstår, kan ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst foretage en nedskrivning, som højst kan andrage det beløb, hvormed den aftalte købspris måtte overstige 70 pct. af dagsprisen.

Stk. 2. — — —

2. (Ingen bestemmelse i den gældende lov svarer til det foreslåede kapitel II a).

Lovforslaget.

§ 3. Skattepligtige som nævnt i § 1, stk. 1, der inden indkomstårets udløb har indgået bindende kontrakt om køb af varer som nævnt i § 1, stk. 5, til levering senest i løbet af det følgende indkomstår, kan ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for indkomstårene 1973 og 1974 foretage en nedskrivning, som højst kan andrage det beløb, hvormed den aftalte købspris måtte overstige nedenstående procentdele af dagsprisen:

Indkomstår:

1973	80 pct.
1974	90 pct.

Stk. 2. Nedskrivning kan ikke foretages ved indkomstopgørelsen for indkomståret 1975 og følgende indkomstår.

Stk. 3. — — —

Kapitel II a.

Udenlandske varelagre m. v.

§ 5 a. Når overskud af virksomhed i et andet land er fritaget for beskatning her i landet, fordi Danmark og det andet land har indgået overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning, begrænses den adgang til nedskrivning, der er nævnt i § 1, stk. 4, og kapitel II. Begrænsningen gælder, når der efter sådan nedskrivning på den udenlandske virksomheds varelagre og bindende kontrakter vil være et underskud, som den skattepligtige kan fradrage i indtægter, hvoraf han skal beskattes her i landet. I så fald skal de nævnte nedskrivninger nedsættes med et beløb svarende til

Gældende lov.

3.

Kapitel III.

Fællesbestemmelser.

§ 6. Det er en forudsætning for anvendelsen af reglerne i *kapitel I og II*, at den skattepligtiges regnskab er aflagt efter de regler, der gælder for ordentlig forretningsførelse.

§ 7. Efter udløbet af fristen for indgivelse af selvangivelse kan den skattepligtiges opgørelse af varelagre m. v. efter reglerne i *kapitel I og II* kun ændres med ligningsrådets tilladelse.

Lovforslaget.

underskuddet, dog højst med det beløb, hvormed nedskrivningerne overstiger virksomhedens tilsvarende nedskrivninger ved udgangen af det foregående indkomstår. Den skattepligtige bestemmer selv, hvorledes nedsættelsen skal fordeles på lager- og kontraktnedskrivningerne.

Kapitel III.

Fællesbestemmelser.

§ 6. Det er en forudsætning for anvendelsen af reglerne i *kapitel I-IIa*, at den skattepligtiges regnskab er aflagt efter de regler, der gælder for ordentlig forretningsførelse.

§ 7. Efter udløbet af fristen for indgivelse af selvangivelse kan den skattepligtiges opgørelse af varelagre m. v. efter reglerne i *kapitel I-IIa* kun ændres med ligningsrådets tilladelse.